

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UNA MARAGASSA COM MOLTES ALTRES.

—Bòn dia, Catalina. ¿Còm vos campau per aquí? ¿qu'estau bòn tots?

—Sí, Margalida; gracies a Deu tots menjam de s'olla gran. ¿Y vèltros que no estau bòn també?

—Sí; tothom roega bé es crostons sense havè mesté olivetes ni envinagrat, y gracies sian dades al Señor, val més axí que gastarho en purgues. ¿Y ahont tens n' Ayneta?

—No es torbará molt a vení des Col·lègi.

—Jò pensava que ja no hey anava. ¿Quants d'añs té? Dèu essé des temps d'En Tòni méu, que dins aquest mes en complirà devuyt.

—¡Ca, dòna! Ella es un poch més jove. No la fasses tan vèya encara. Es dissapte de Nadal en farà sètze.

—Jò creya que ja n'havia cumplits dessèt.

—¿No tròbas, Margalida, que s'es féta una *polla* de lo més curra? Fieta, no es perque sia fiya méua; però per molt que mir, cap ne veix de tant guapa com ella. Mal m'está es dirhó, però es vè. ¿Que no 'u tròbes tú?

—Vè es. S'alre dia la 'm mirava; y té uns colós de lo més fins; y está de lo més desarrollada. Ell ja es una fadrina acabada.

—¡Oh! sí. Tothom n'está ensansat de veurerla tan féta per s'edat que té. Bòno, també 't diré que per ventura trobarias pòques mares qu'es cuydan de ses séues fies tant bé com jò.

—Axò, tú t'ho pensas. ¿Y que fas tú més que ses altres mares? Jò crech estimá sa méua fiya tant com tú sa téua.

—Jò 't diré, Margalida. Ja crech jò que totes ses mares estiman y es cuydan des séus infants; però no totes fan lo que jò fas. Mira; has de sèbre que cada dia m'axeche ben dematí, y li don a dins es llit un tassellet de llet acabada de muñí, y totduna que l'ha beguda es torna quedá dormida, y dona gust veurerla amb aquella careta tant fina y

aquells coloret de ròsa: pareix una Puríssimeta.

—¿Y que s'axeca molt tart?

—No; devés les nou y mitja.

—¿Y quant s'axeca que barena? ¿No li basta sa llet?

—¡Ca, dòna! jo enseguida li don es xocolate amb una ensaymada de quatre, y després se pòsa en es tocado, se renta bé y quant vé sa pentinadora la me dexa féta una Princesa. Passa per aquí un dia devés les onze, y la veurás, y la sentirás tocá es piano y cantá; perque en aqueixa hora vé es mèstre que l'ensenya. T'admirarás de veure, Margalida, amb quina gracia y amb quin *salero* s'en desfá.

—¿Y a na quina hora es que va a n'es Col·lègi.

—Es dematí no hey va may; no tendria temps per rès; ni tampoch li convendria, perque axò seria atropellarla massa, y podria essé un perjudici p'es séu *desarrollo*; no fieta, no; no vuy jò tudarla, ¡cá! de cap manera. Perque, veus, Margalida; jò després que s'en es anat es mèstre, que ja son devés les onze y mitja, li fas prendre una tasseta de bròu y un ditet de ví generós amb un madritxo per entonísá s' *estómago*, perqu'es diná li senti bé. Bòno, tot heu fas per conservar-la axí tan robusta, ¿que no tròbas que fas bé?

—Però, Catalina, jò lo que tròb es que li donas espèsses vegades. ¿Y devés quin hora dina?

—De les dotze y mitja a la una; perque a les dues s'en va a n'es Col·lègi.

—¿Que l'acompañas tú ó s'en va tota sola?

—Jò no la puch acompañá, però pach tres pessetes cada mes a madò Marieta d'aquí devant, y l'acompañá d'anada y venguda.

—¿Y devés quin hora vé?

—A les cinch en punt surt des Col·lègi.

—¿Y ja no torna sortí de casa fins l'ondemá?

—Sí, dòna; quant arriba, barena; y després sortim a fé quatre passes perque se distrèga, y entrada de nit l'acompañá a s'acadèmia de ball. ¡Oh! Margalideta

si la vèsses ballá, de segú que dirias, axò es lo milló que s'es vist a Mallorca; té una gracia extraordinaria; ets homs hey bavan amb ella; es una monada; amb so cap caygudet demunt es pit des balladó, y amb sa maneta dreta a s'altari des séu pit.... Vaja, heu fa de lo milló.

—¿Y es téu homo, Catalina, que també bava?

—¡Oh! Es méu homo no bava en rès; es una *antiqualla*; ell hasta li sap greu es sentir-la lletgi; y cuydado que lletgeix de lo milló. Don Paquito, es fiy des señó des primé pis, li proporciona unes novèles que parlan d'*amores*, y están de lo més bé; ella hey passa un gust que no es pòt dí.

—¿Y aquest jove que li proporciona tans bòn llibres, qu'es molt gran?

—¡Ca! ell es un ninòt encara: deu tení... com ella, uns sètze ó dessèt añs. Devegades s'encalsan y s'aferran.... y rès, vaja, son dos innocentòs; qualche pich em fan esclatá de riure.

—¿Y son pare, es téu homo, qu'hey diu? ¿que també li fan riaves com a tú?

—Poch a poch; ell devant son pare no 'u fan.

—¡Ola!!!... Son tan innocentòs y es guardan de que son pare los vèja. ¡Ah, Catalineta! dispensa que jò, com amiga que som téua, et parli axí com sent. Diguem: ¿qu'es lo que guaña es téu homo amb s'empleo que té?

—¿Y que no 'u saps? Quatre pessetes, sinó que té un poch de *descuento*.

—¿Y com pòts aguantá es gasto que fas amb sa téua fiya? Perque tú no deus guañá rès; es temps no 't basta per aná derrera ella y cuydarte de s'homo y des dos atlòts. ¿Y ella que no t'ajuda a ses feynes? ¿Tant mateix sap posá un padás a uns calsons, cosí una camia, arreglar-sè sa séua ròba y fé ses feynes de la casa?

—No. ¿Y tú que pensas qu' a s'edat que té, tenga que sèbre tot axò qu'has dit? No, fieta; fins aquí no li he fét ensená rès pús que brodá un poch, fé punt de ganxet, flòrs de ròba y varies cosetes de papé picat; y ara qu'aprèn de tocá es piano y cantá y ballá, ¿que tròbas

que no li basta per somada? ja heu vurem més envant.

—Però escoltèm, Catalina, jò tròb que tú gastas amb sa téua fiya més de lo que guañia es téu homo; y per lo mateix crech qu' ell no'n deu está massa satisfet; perque precisament vòltros en lloch d'estalviá qualque coseta, més prest deveu aná enrera; jò heu tròb axí com t'ho dich.

—Estrany molt que pensis d'aquest mòdo, perqu' has d'entendre que si jò pensás com pensa es méu homo, podria essè tenguessam més pessetes, però també tendriam sa fiya de lo més atrassada.

—¿Y tú que t' creus tenirla molt adelantada? ¿Pensas tú que n' sèbre fé punt de ganxet, flòrs de papé, ballá, tocá es piano y cantá, ja la tens instruhida? ¡Oh! qu' hey vas d'errada, Catalineta.

—Ja dús es papés ben bañats, Margalida. Aquest mòdo de pensá téu, jò t' tròb de lo més atrassat. Vamos, diguesmè, ¿que tindrà qu' agrañitè sa téua fiya quant será gran? Rès; perque tú no li has guardat cap consideració; sinó que petita, petita, li has fèt fé totes ses feynes de la casa com si hagués estat una criadòta; lo que jò a sa méua l' he criada de mòdo y manera que quant venga es cas, que vendrá, de qu' es casi amb un señó, sábiga representá y fé es papé de señora. Sí, Margalida. Has de sèbre que lo qu' he gastat y gast amb ella ha d'essè com un capital qu' he posat a una Caxa d'ahorros, y qu' esperar donará uns bons interessós; y sinó *el tiempo doy por testigo*: ¡no faltava més que jò no la casás amb un señó!

—¡Oh, Catalineta! ¡Que vas de fuyta! Tú me dius que sa méua fiya rès tindrà qu' agrañimè perque de petita li he mostrat de fé ses feynes de ca-séua com si fós una criadòta. ¡Ah, fieta! tú si que dús es papés ben bañats. Jò he enseñat a sa méua fiya a dú es cárrech de sa casa, tayá y cosí una camí, ferse sa ròba per ella, com igualment sa de son pare y d'ets séus germans; lletgí, escriure y ses quatre retgles primeres de s'aritmética; perque si Deu Nòstro Señó dispòn qu' un dia arrib a essè espòsa y mare, sábiga cumplí amb sos devers d'una verdadera dòna de ca-séua. Axò es lo que jò he fèt amb sa méua fiya; mentres tú has fèt de sa téua un *figurin* que ja may será ni *chicha* ni *limoná*. Tú tens com assegurat que la casarás amb un señó, y jò esper que ni la casarás amb un señó ni amb un trabayadó; amb so señó perque ni tú ni es téu homo necessitau fé testament; y amb so trabayadó perque tot quant guañaria amb so séu trabay no bastaria per guants, pomades y aygos d'oló, y....

—Y tú pòts creure, Margalida, que jò consentís qu' aquesta fiyeta méua se casás amb un trabayadó? ¡Ca! Una atlòta tant fineta, tan bona per un Marqués, qu' hagués de tení un homo amb ses mans plenes de calls! Vamos, Margalida, tú somias. Vaja, dexem aná axò.

—Tú si que somies de despèrta, Catalina. Escoltam bé, que t' vuy parlá com a bona amiga y apòsta som venguda per avisartè. Mira; has de sèbre que tothom parla de tú, y es riuen de tú, y fan xixina de sa téua fiya. Amb una paraula, es téu nòm serveix de saynete per dins cassins y tavernes; y et tractan de lòca, y en es téu marit de bragues y de pòca còsa perque no fa tròssos es gayato demunt sa téua esquena; y tot per aqueix mòdo com crias sa téua fiya....

—Però, Margalideta....

—Calla, dexem dí. Tú critiques es que jò haja criat sa méua fiya des mòdo que l' he criada; com una dòna ordinaria segons es téu dí, y t'equivòques, y bé; perque jò l' he educada de manera que sia bona per un menestral y també per un señó, si venia es cas; lo que sa téua, com t' he dit, no será bona per ningú. Ses feynes no s'aprenen en no essè de petites. Es señorío de bona lley s'apren a qualsevòl edat. Però tú que contas casarlè amb un señó, ja deus sèbre qualque còsa des mòdo que t'espriques, ¿que tens sospites amb qualcun?

—No; però vetx que son molts que mos saludan; lo mateix casats que fadrins....

—¡Per amor de Deu, Catalina! No t' fies de saludos. Dexat aná de señós. S'atlòta encara es jove, ensèñala com he enseñat jò a sa méua; y si venia es cas de que necessitás ferho milló, de tot mòdo heu sabria maná. Sí, fieta; axò es lo que li convé a ella y a tú, y a tota sa familia; y dèxa aná axò de ganxet, y flòrs, y papé picat, per quant sabrá fé lo més necessari; perque tot es estufèra y rès pús; y sobre tot, no la dugues may a s'Acadèmia des ball, ni a ballá en lloch; ja val més que l'acompañes a l'Iglesia a sentí sa doctrina qu' es lo que més interessa a una jove; y si heu fas axí totes ses persones sensates heu aplaudirán y es téu marit estarà de lo més satisfet, perque veurá que sa séua dòna y sa séua fiya han prèes es bon camí per agradá a Deu y a n'ets homos; y lo més principal de tot es que ses quatre pessetes que tenu de paga vos bastarán per viure; perque també has de suprimí sa llet, sa floreta de bròu, es ví generós y es madritxo. Encara més, Catalina; lleva't des cap axò que dius que lo que gastas amb ella ha d'essè com que posá un capital a una Caxa d'ahorros; no hey penses amb axò, perque son uns capitals molt esposats a perdersè; perque, fieta, son molt cercats p' es jugadós de pòca conciència; y es dia que ells hey pòden posá sa má s' en duan tot es tresò y dèxan sa caxa comsevuya; y també et diré que no has de permetre que Don Paquito li don novèles qualsevòls. Ja val més que lleixesca llibres de bona moral que l'enseñin a essè una dòna virtuosa: y per acabá, Catalina, no vulgues qu' En Paquito y ella s' encal-

sen y s'aferrin perque no fós còsa que perdessen s' inocència que tú tròbas que tenen encara.

—Mira, Margalida; amb lo que m' has dit m' has ubèrt ets uys. Jò no vuy que me critiquin. Conech qu' ets una bona amiga y ses téues paraules m' han convensuda y te dich que tens moltíssima de rahó; per lo mateix, encara que m' costará pena, estich dispòsta a fé tot quant m' has indicat.

—Ydò, Catalina, si tú heu fas, t' assegura que farás sa felicitat de n' Ayneta y sa téua, perque Deu Nòstro Señó et donará sa séua santa má y vos tornarà sa tranquilidat que fa temps vos falta a dins d' aquesta casa.

—Margalida, heu faré; y en vés de durla en es balls la duré a l'Iglesia, ó a ca-téua perque aprenga de sa téua fiya.

—Vamos, ydò, Catalina; en nòm de Deu, te don s' enhorabona.

—Gracies, Margalida; tú m' has llevada una bèna de devant la vista y m' has tornada en es bon camí; y el seguiré.

¡Oh, Bòn-Jesús! y que n' hi ha de moltes de *Maragasses* que necessitan que los donin una bona llissó; y que la prengan en bé y amb humiltat com na Catalina, qu' es lo més mal de conseguí de tot per causa d'aquest dimòni d'orgull, de vanidat y d'ambició que las té cègues.

UN RONDAYÉ.

NEGOCI.

Arribats a un temps ja som
Qu' un no es pèt girá per lloch,
Y es mesté aná a pòch a pòch
Caminant amb pèus de plom

Qui sab fé un pané fa un còvo,
Qui ha fèt un plat sòl fé un còssi;
Y n' hi ha molts que fent es bòvo
Procuran fé es séu negòci.

Amb catxassa
Hem de doná cada passa:
Que si en tèrres de Càstella
Sòlen demaná «*Qui es ella*»
En veure na enderivell;
Dins sa daurada *roqueta*
Hem de preguntá «*Qui es ell?*»

Qui es ell; s' entén volé sèbre
Es negòci que govèrna
Aquell fòch que mos enlluèrna,
O aquell plat que sap a pèbre:
Averiguá quina bossa
Es sa qu' un vol eslondrá
Quant veus que t' cerca amoxá
O tirarte qualque cossa.

Dins Mallorca,
Tèrra d' *hòmos* bastant xòrca,
Ahont tothòm tròba més bona
Una unsa d' òr qu' una dòna,
En que sia bona pèll;
En veure fressa toduna
Hem de demaná «*Qui es ell?*»

Si un desconegut te cerca
 Amb capa de bon amich,
 Y s'alaba de que es rich,
 Y no't diu es que n' es perque:
 No't te cregues. Fé es cap viu
 Y estali del tot alèrta.
 No deixes cap porta ubèrta
 D'es téu cò, qu' hey vòl fé es niu.
 Pensa qu' èrra
 Sa persona que molt xèrra.
 Y solen corre unes maules
 Plènes de bones paraules
 Qu' et buydarán es cervell.
 Convé qu' oreyes de cònsul
 Fasses per sèbre: *Qui es ell.*

En venrás qualeun cap baix
 Que gasta bona elevita,
 Y sovintet te visita.
 ¿Saps que cerca? Es téu calaix.
 T'ú fesi bona xacòta;
 Donalí estretes de mans
 Y trèulo 't de casa, abans
 Qu' alin si guardas marròta.
 De sa sala
 L'acompañas à s'escala
 Amb sa boca de mèl plèna
 Y copets demunt s'esquena,
 Perque no's destrem s'ausell;
 Y devall devall procura
 Arribà à sèbre *Qui es ell.*

Si un mercadé 't promet sòrt
 Amb una empresa que té,
 Pensa «Pòrch y mercadé,
 Tres dies després de mòrt.»
 Ja pòts creure ben segú
 Que si fos aquella còsa
 Tant sortada còm supòsa
 No cercaria à ningú.
 Ell voldria
 Trèure de sa Lotèria
 Es prèmi gròs; y un elet
 Que li pagás es billet.
 ¡No pensa mal s'estornell!
 Per lo mateix averigua
 Abans d'amollá... *Qui es ell.*

Qualcuns en veurás també
 Qu' amb capa de relligió
 Duan arpes de falcó,
 De milana ò d' esparvé.
 Aquests son es més de tema
 Perque, amagant-tè es dos caps
 D'es fil, distingí no saps
 Es Carnal de sa Corema.

Un perdut
 Sempre 's creu trobá salut
 Dins es cò d' un hòmo hò.
 ¿Y si conceix qu' aquell cò
 Es còm es cò d' un capdell
 Ahont acudirà es pòbre homo?
 Que abans s'enter de... *Qui es ell.*

Qualque atlòta jove hey ha
 Vestida de prometènsa
 Que pren còm à gròssa ofènsa
 Que li parlan de casá.
 «No'm converseu de tal còsa.
 Jò dexá d'essé fadrina!
 Quant tench d'entrá caputxina
 Per essé de Déu espòsa...»
 Parlem clás:
 Es devegadas el cás
 Que per amor ò capritxo

S'ha enamorada d'un bitxo
 Que no arriba à ca nanell,
 Y à ca-sèua no l'admeten;
 Y sinó, cerca... *Qui es ell.*

Qualcun en veurás qu' es alt
 Y á devant t'ú fa es petit.
 Es beneyt, s'empagahit,
 Es sord, es cògo, es malalt.
 Y sap plorá quant ell vòl,
 Maldament tenga riayes;
 Y amb ses fingides plorayes
 Demana un pòch de consòl;
 O qu' escrigues,
 O que parles, ò que dignes,
 O que empenes à qualcú.
 Rès de doblés; sòls que t'ú
 Prengues es bastó y capell
 Per recomanà un assumto...
 Abans indaga... *Qui es ell.*

Un amich que jò tenia
 Hòmo sabut y simpàtiç
 Que feya de catedràtiç
 D'Història y Geografia;
 Quant notava lo que son
 Ses illes dins sa cartera,
 Me deya que Mallorca era
 La sisena part del mon.
 Ben mirat
 En part axò es veritat;
 Perque si per dins Castella
 Demanan sempre ¿*Qui es ella?*
 En sentí soná un ciurell;
 Dins aquesta Part sisena
 Hem de preguntá ¿*Qui es ell?*

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Se passetjan unes dònnes vestides de
 pageses que demanan llimosna p' el San-
 tíssim Sagrament ó de sa Vileta ó de
 Son Sardina ó de la Bonanova ó d'al-
 tres parts; y sabem que si es veritat
 per una part que n' hi ha que no enga-
 nan n' hi ha d'altres qu' heu fan p' es
 séus dolents fins y efectes.

Convendria qu' à ses vertaderes los
 donassen un ofici ó esquila firmada des
 Vicari perque no les confonguessen amb
 aquestes altres explotadores del pròxim.

Es un gust passá per Plassa à devés
 les vuyt ó les nou des dematí y veure lo
 mateix que si n'hagués passat una pro-
 cessó, tot encatífat de cloveyes de ta-
 rónja, però per llarch. Seria hò qu' es
 picapedrés qu' hey barenan escòhissen
 un lloch apropòsit per posarleshí y no
 hey hauria perill de pegá un bon esclat
 còm sovint sovint n' hi pegan ses moltes
 persones que per allà ne passen.

Pareix qu' ets Húngaros ja han dextat
 es fòsso de sa Porta de Jesús, y carre-
 gantsè ses barraques sòls no han dit
 «Adios.»

Es segú que son per ses viles perque
 en tenian intenció.
 Que los vaja bé.

Lletgim à un periòdich qu' à sa villa
 de Chaumont s'ha prèsa s'iniciativa per
 s' erecció d' una estatua à s' inventó de
 s' alumbrat per gas, Felip Lebon, natu-
 ral de Brachay (Fransa.)

Molts son ets administradós y directós
 de fábricas de gas qu' han promès à
 dita població es seu apoyo, haventsè ja
 constituhit una junta provisional baix
 sa presidència honorífica de s' Alcalde
 de Chaumont y s' efectiva de M. Fou-
 cart, president de sa Societat tècnica
 de s' industria des gas à Fransa.

TRES BESADES.

I
 A dins un brès molt garrit
 Més blanch que sa blanca neu,
 Un ninet, jàngel de Deu!
 Descansa ben adormit.
 El contempla fit à fit,
 Respectant son tranquil sò,
 Sa mare plena de pò
 P' es desitx d' una besada;
 El mira, ja ley ha dada
 Y amb ella mesclat el cò.

II
 Ets més garrida qu' es sòl,
 Que sa lluna y ses estrelles;
 Ets de totes ses doncelles
 Sòls sa que 'm pòts da consòl;
 T' estim més qu' es cò no vòl...
 A ton costat es un Cèl...
 Sa téua boca es de mèl...
 Te desitx da una besada.
 L' estreñy. ¡Ay! Ja ley ha dada
 Y mesclada amb ella fèl.

III
 En es Born un dematí
 Sa música está tocant,
 Y mil atlòtes folgant
 En fan d' ell un bell jardí;
 Compareix allà es fadrí
 Y pòt cotemplá admirat
 Ses besades que s' han dat
 Ses qu' es titulan amigues...
 Besades que son ortigues
 Mesclades amb falsedat.

UN FERIT D' ALA.

COVERBOS.

Ets oficials de marina francesos de
 l' antigüea, eran molt orgullosos, y ses
 dònnes heu eran encara més.

Una d' elles va tení un dia convidat à
 diná à un oficial de Cavallería, y no

s'aturava d'apostrofarlo amb so nòm de seño oficial de tèrra.

—El seño oficial de tèrra, menjarà d'axò? ¿El seño oficial de tèrra, vòl axò altre?

S'oficial incomodat, li digué:

—Señora, ¿per ventura es seu seño es de *porcelana*?

* *

Federich el Gran tenia sa costum, sempre que veyia un soldat nou a sa séua Guardia, de ferli aquestes tres preguntes: ¿Quina edat tens? ¿Quant de temps fa que me serveys? ¿Te donan es plus y es vestit correspondent?

Un jove francés va entrà a servi a sa séua Guardia, y com no entenia s'aleman li ensenaren just sa respòsta d'aquestes preguntes per orde.

El Rey el dia siguent li féu ses preguntes però amb orde diferent y li digué:

—¿Quant de temps fa que serveys?

—Vintium any, (respongué es soldat.)

El Rey trobava molt qu'un mosso tan jove tengués tants d'ans de servici.

—¿Y quina edat tens?

—Un any, seño.

—Crech que tú ó jò estám llocs.

—Un y altre, seño.

El Rey s'enfadá fins qu'un majó li digué lo que feya el cas.

Federich llavó se posá a riure quant va sèbre es cas y va fé ensenà s'aleman a n'es soldat.

* *

Un escolá que mostrava l'Iglesia a un forasté quant varen essè a una capella qu'hey havia un cap de mòrt digué:

—Axò es es cap de Sant Agustí.

Arribaren a una altra capella ahont trobaren un altre cap de mòrt més petit.

Es forasté demaná de qui era aquell y s'escolá que no heu sabia, contestá:

—Aquest es des mateix Sant quant era petit.

* *

Una vegada sentenciaren a mòrt a un jove qu'havia assassinat a son pare y a sa mare y es jutge, com es de costum, després d'haverli lletgida sa sentència li digué:

—¿Tens res qu'alegá?

—Sí seño; tenga en conta, seño jutge, que som un pòbre atlòt sense pare ni mare.

* *

A una Iglesia féran un ròbo y se deya que s'escolá havia vist es lladre.

Es jutge el fé compareixa y li digué:

—¿Vió V. algun sugeto en la Iglesia?

—No señor, (contestá s'escolá.)

—¿V. no conoce al ladrón?

—Señor, (digué,) *ni lo sapo ni lo conozo.*

* *

Un seño digué a un capellá qu'havia menjat carn en sa Corema; si era pecat.

—¿Qu'era en divèndres?

—No seño.

—¿Ydò la menjá en Butla?

—No seño, amb forqueta.

* *

Un homo volia fé jochs a un ca y li digueran:

—No vos hi acosteu que vos pòt mossegá.

—¿Y perque?

—Perque no vos coneix.

—No m'coneix. Digauli que'm diuen Juan.

* *

Un metge va fé una recepta a un malalt y quant s'en anava li digué mostrantli es papé:

—Axò heu ha de pendre d'aquí mitja hora, y jò tornaré es vespre a veure si a anat bé.

—No tenga ánsia, (digué es malalt.)

Es vespre es metge hey aná y li digué:

—Qu'anat bé, heu deu havè trobat bò perque tenia bòn gust.

Es malalt contestá:

—No es que tengués mal gust però per poch m'aufech s'ha aferrat a n'es paladá y no volia passá de cap manera.

Es malalt s'havia menjat es papé en lloch d'aná a comprá sa medicina.

* *

Un homo molt pòbre digué a un rich avaro per veure si li daria qualche cosa:

—Cada dia prech a Deu perque li don salut y doblés; y es rich li contestá:

—¿Y perque no pregau per vos que heu necessitau més que jò?

* *

Un mariné que s'havia de casá quant l'examinava de doctrina es Rectó li demaná:

—¿El Pare es Deu?

—Sí, pare.

—¿El Fill es Deu?

—No pare.

—¿Que vòl dí? ¿Es Fiy no's Deu?

—No pare. Heu será quant será mòrt.

* *

Un homo aná a ses completes y a sa lletania a una Iglesia y quant sortia trobá un conegut que li digué:

—¿Còm t'han agradat avuy ses completes?

—Molt, però tot heu han dit en llatí méns es *Gloria Patri* y s'*Ora pro nobis*.

* *

Una veyia sempre encenia dos ciris a un cuadro de San Miquèl que tenia; un a n'el Sant y s'altre a n'el Dimòni, y un homo li digué; perque heu feya.

—N'encench un a Sant Miquèl (contestá ella,) perque m'fassa bé y s'altra a n'el Dimòni per alegrarló y que no m'fassa mal.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Si fa sòl, dormiré.*

SEMBLANSES.—1. *En que du cara.*

2. *En qu'es negre.*

3. *En qu'es tòrta.*

4. *En qu'han mesté escola.*

QUADRAT.....—*Palco-Asead-Lepre-Carts-Odesa.*

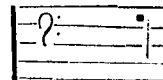
XARADA.....—*Ma-ri-a-no.*

FUGA.....—*Bram d'ase no puja al Cèl.*

ENDEVINAYA.....—*No cap, perque dona bots.*

GEROGLIFICH.

Nòya ★ , , ,

JO SOM JO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una cirera a un lladó?
2. ¿Y una sangonera a un iman?
3. ¿Y ses fuyes des *plátanos* a ses dònes?
4. ¿Y s'alcarxófa a una persona?

MADÒ XAMENA.

TRIANGUL DE 'PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un emplec de s'Ajuntament; sa 2.ª, una eyna de fusté; sa 3.ª, un llinatge; sa 4.ª, una part des còs, y sa 5.ª, una lletra.

ELL.

PROBLEMA.

Un amo de possessió tenia una guarda d'auveyes; n'hi moriren una tercera part, una quarta part estavan malaltes, y una quinta part que ja s'adobavan; y digué que si n'hi hagués hagut 17 méns que no haguessen estat malaltes, heu hageran estat la mitat de totes ses auveyes. Quantes auveyes tenia quant totes estavan bones?

QUIDAM IGNARUS.

CAVILACIÓ.

S' ACABARÁ

Compòndre amb aquestes lletres es nòm d'un fruyt que devés es Juny n'hi ha molts que'n menjan y los sap greu ferm. S'enten, si tenen vergoña.

UN RONDAYÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.E .E..U.A .UI .A ..O.U.A

DUCH D' ETCHEN.

ENDEVINAYA.

Lo qu' es petit heu fas gròs
Lo que no es veu fas visible
De no res fas un estudi
Y lo gròs fas invisible.

X..

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)